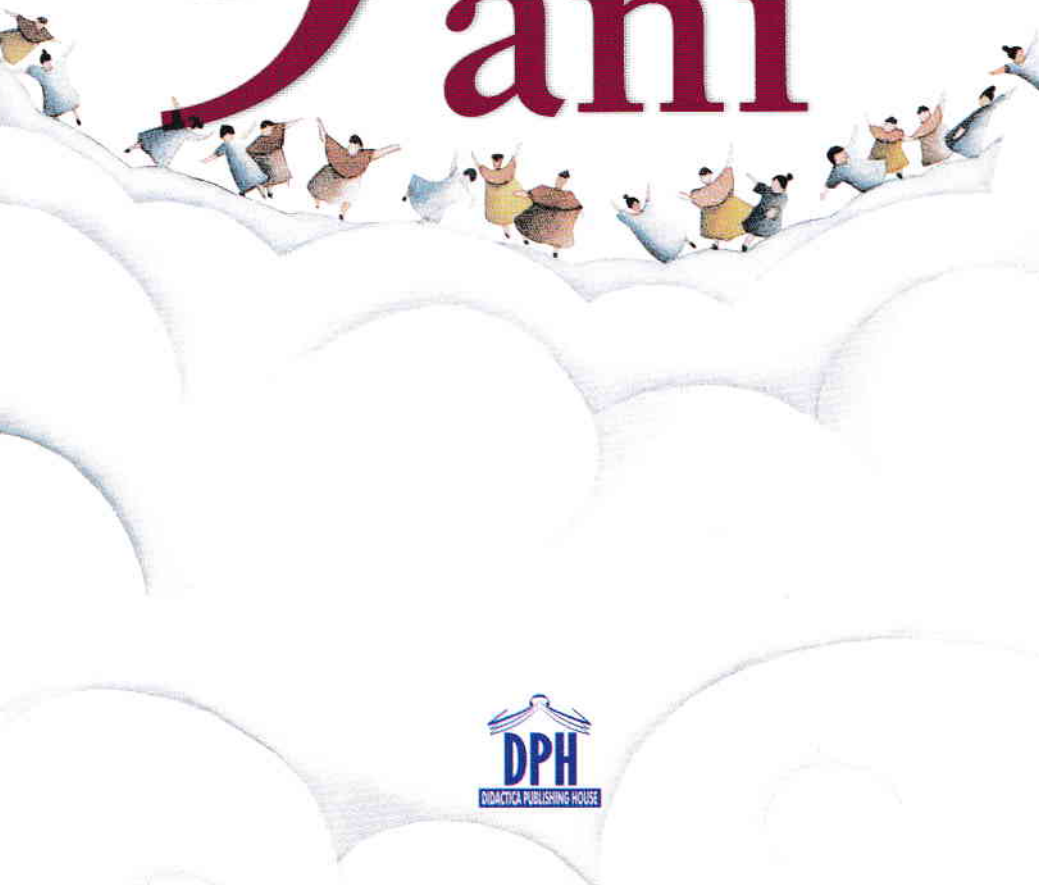

LBRIS

We know
books

9 povești de pentru copiii ani

LBRIS | We know books SUMAR

p. 5

De ce suflăm în lumânări?
Emmanuel Vatu - Clăire de Moulon

p. 19

De ce suza zăpăceie...
Vincent Villemainot - Mădălina Dănuș-Găuză

p. 55

Iubi pentru unul
Marie-Ange Richarino - Yves Besnier

p. 47

Mistănește-te din vis
Kaciya-Maria Amot - Sophie Jensen

p. 61

Doar zile de naștere între mine
Charlotte Grassatelle - Michel-Marie Bouzigues

p. 75

Cele nouă muze
Claire Renaud - Eric Puybaret

p. 89

Casa celor nouă culturi
Vincent Villemainot - Nathalie Vogel

p. 105

Zile de sărbătoare în vremea faraonilor
Viviane Koeng - Suzana Briceij

p. 117

O secundă foarte, foarte lungă...
Vincent Villemainot - François Daniel

De ce suflăm în lumânări?

Azi, miercuri, 12 aprilie, Maria își serbează aniversarea de 9 ani. E înconjurată de familie și de prieteni, care cântă tradiționalul „La mulți ani”, după ce au copleșit-o cu cadouri. Se apleacă deasupra tortului de ciocolată, pe care tronează, mândre, nouă lumânări aprinse.

Maria își umple plămânii cu aer și își umflă obrajii. O să sufle în tort ca să stingă lumânările...

— Maria! Așteaptă o clipă! Știi ce ești pe cale să faci? strigă lumânările deodată.

Uluită, Maria se uită în jurul ei. Nimeni nu pare să fi observat ce se întâmplă.

— Știi de ce sufli în noi? întrebă cele nouă lumânări de ceară. Vrei să afli povestea asta?

Maria nu poate decât să încuviințeze. Nu se întâmplă în fiecare zi să îi vorbească niște flăcărui. Iar lumânările încep să povestească.

A fost odată ca niciodată, demult, înainte ca dinozaurii să se răspândească pe Pământ, o legendă care îi făcea pe locuitorii sistemului solar, solarienii, să viseze. Pe vremea aceea, erau locuite toate planetele, mai puțin Pământul. Legenda spunea că solarianul care va reuși să stingă soarele suflând asupra lui va deveni regele sistemului solar. Nimeni nu știa cum apăruse această legendă. Dintotdeauna li se spunea copiilor seara, ca să-i adoarmă, iar copiii adormeau visând că **sufiau în soare**, deveneau regi importanți, iubiți și respectați.

Într-o zi, Imlok, un băiețel de 9 ani care locuia pe planeta Venus, hotărî că trebuie să creadă în continuare în această legendă. A doua zi după aniversarea lui, ieși pe stradă și își întoarse cele cinci guri către cer, în direcția astrului fierbinte. Suflă. Cei care asistară la această scenă rămaseră cu gura căscată, fiindcă, în aceeași clipă, **lumina soarelui pâlpâi.**

Nimeni nu văzuse că prin fața soarelui trecuse un nor mare; au crezut cu toții că băiatul făcuse soarele să tremure când a suflat înspre el. Zvonul s-a răspândit ca o urmă de praf în tot sistemul solar.

Multă vreme, viața pe toate planetele a fost puțin dezorganizată.

Pe **Mercur**, orele de sport se întrerupeau neîncetat fiindcă elevii își ridicau gâturile lungi până la nori ca să sufle către cer.

Pe **Jupiter**, birourile rămâneau goale fiindcă anumiți angajați zburau până în stratosferă ca să-și încerce și ei norocul.

Pe **Saturn, Neptun, Pluto, Uranus**, era la fel: lumea nu mai făcea nimic decât să se uite la cer. Își umplea plămâni cu aer și sufla, sufla, până ce își pierdea răsuflarea. În ciuda tuturor acestor eforturi dezordonate, **soarele** bineînțeles că nu se stingea.

Dar lumea continua să creadă.

A atunci începu nebunia la care
toată lumea a luat parte.

Toți solarienii își petreceau timpul
sufând înspre cer și totul mergea pe
dos pe planetele lor. Nu mai erau
copii la școală, nu mai erau muncitori
în uzine, nici prezentatori TV, nici
vânzători de înghețată sau scriitori.

Se ajunsese chiar
să nu mai fie va-
canțe la mare,
pentru că toată

lumea prefera să
meargă la munte ca să
aibă mai multe
șanse de câștig.

Ș
C
O
A
L
Ă

Era o asemenea nebunie încât
conducătorii planetelor
s-au întâlnit și au hotărât:

Gata
acum,
ajunge
totuși!

Această întâlnire fu denumită „adunarea zilei de naștere”. Pentru că aici se hotărî ca, începând de acum, solarieni să nu mai aibă dreptul decât la o încercare pe an: de ziua lor de naștere.

De atunci, fie că împlineai 5 sau 352 de ani – sau mai mult, pentru că saturnienii trăiau până la 2 500 de ani –, ceremonia zilei de naștere se desfășura mereu în același mod.

După cadouri și tort, așteptai ca guvernul să trimită un polițist.

Acesta asista la „**suflatul soarelui**”.

Nota rezultatul și trebuia să aștepti până anul următor ca să mai încerci o dată.

Viața își relua cursul, însă fiecare solarian aștepta acum cu mare nerăbdare ziua de naștere.

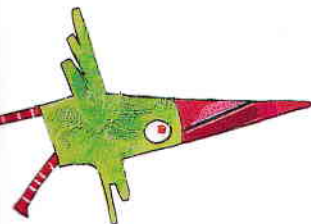
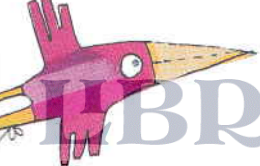
Asistai la petreceri aniversare din ce în ce mai nebunești, unii imaginându-și tehnici de „suflare” complet nebune.

Un mercurian petrecu ani întregi întinzându-și și antrenându-și gâtul.

Reuși într-atât
încât la 43 de ani
își putea întinde
gâtul până dea-
supra stratului
de nori.

Însă încercarea lui a eșuat, la fel ca și celelalte, și nu a obținut decât niște arsuri solare teribile.

Cel mai aproape de reușită a fost un plutonian. La 23 de ani, s-a echipat cu aripi de metal, cu care a reușit să își părăsească planeta și să zboare până la cea mai apropiată suburbie a soarelui. Însă aripile lui, expuse la **căldura groaznică a soarelui**, s-au topit înainte ca el

să poată sufla, iar el a căzut ca un bolovan.

O bosiți de aceste experiențe care le tulburau cursul vieții, conducătorii solarienilor s-au întâlnit din nou. Doreau să demonstreze că totul era cu adevărat prostesc, că era imposibil să stingi soarele, că nu era decât o legendă pentru cei mici. Așa că au ales

O zi și o oră. În acea zi, la acea oră, toți solarienii aveau să sufle în direcția soarelui în același timp. Avea să fie proba supremă. Ori funcționa, și asta era, se gândeau mai târziu ce ar putea face, ori nu funcționa, și atunci aveau certitudinea

că **Soarele**
nu se poate
stinge.

